

JULIE NORD (f. 1970)

I Julie Nords Alice i Eventyrland-inspirerede univers, der skabes ved hjælp af basale redskaber som pen og papir, sammenstilles et hav af fint 'ciselerede' billedelementer. Elementerne hentes ikke blot fra børnebogsillustrationer, abstrakte rorschach-mønstre, tegneserieæstetik, botaniske tavler, illuminerede håndskrifter og et almindeligt dagligdags rum, men også fra gotisk horror, filmplakater, hollandske vanitasmotiver og tatoveringskunst. Midt i dette mylder af visuelle indtryk møder vi Nords heltinde: den gammelkloge pige, der trods sin unge alder har været vidne til det meste og med selvfølgelighed færdes i det flydende felt mellem en troskyldig barndoms eventyrlige – momentant mareridtsfyldte – mikrokosmos og en knapt så umiddelbar voksenverdens anderledes bestandige grufuldhed.

Som en konsekvens af at befinde sig i dette grænseland mellem illusion og realitet, uskyld og erfaring, sårbarhed og styrke optræder pigen jævnlige som en hybridform eller motivisk kloning mellem dyr og menneske. Hun er selve inkarnationen af den tvetydighed, der gennemsyrrer billedrummet, og som får os til at kigge en ekstra gang, ikke bare på tegningen, men også på den virkelighed, vi til hverdag bevæger os i. For er den i realiteten så rationelt og logisk organiseret, som vi går og tror? Og lykkes det os at holde blikket åbent for de mange veje, vi kan tage, eller følger vi blindt det ene spor, vi nu én gang har valgt?

Julie Nord mere end antyder, at det kan betale sig med jævne mellemrum at tage den voksne synsmåde op til granskning og 'barnliggøre' den. Således skabes der plads til en velgørende undren og usikkerhed og en mulighed for at se verden 'forfra'. Kun ved ind imellem at 'nulstille' – at træde ind eller ud i det tomme rum – får vi lejlighed til at opdage illogikken i det, vi opfatter som sammenhængende. Og vice versa. Det Nord gør, og gør så overbevisende, er at hive tæppet væk under alt det, der fra et forstandsbetonet perspektiv giver mening og i stedet præsenterer os for uortodokse og overraskende genreblandinger samt fornuftsstridige årsagssammenhænge. Billederne bliver dermed illustrationer af uprøvede måder at se og mentalt organisere virkeligheden på. De minder os om, at der ikke findes én endegyldig afslutning på historien.

Julie Damgaard
